

Oslo, 27 februar 1963.

115299

Kjære Arne!

Hjertelig takk for dit julebrev og for presangen kr. 350.- som du sendte meg. Det var snildt av deg. Hils Lillebeth og takk så meget og gi en klem til lille Katrine fra meg.

Nu når din familie vokser blir vel juleaftenen festligere for deg. Du skrev at Lillebeth bor nu bare 1/2 time fra deg. Har hun fått ny leilighet. Skriv mere om det. Her hos oss er det ikke noe særlig nytt. Conken hadde en sterk forkjølelse og vondt i ryggen, men ellers er hun sterkt opptatt av sine barnebarn. Rasmus som giftet seg for vel 2 år siden fikk 2 sønner, og hos Conrad er 3. Mai adopterte en liten pike, mens Jon skildtes fra sin dansefrue og giftet seg igjen med en svensk pike. Conken vilde helst at Jon giftet seg med en norsk, men det ble altså en svensk. Det er familienytt. Fra Telemarken hører vi aldri noe.

Her har vært så ufyselig kaldt at det ikke har vært til å holde ut, og slik har det vært i mange måneder. Mange fryser i Oslo. Her hos meg er det heldigvis bra men det blir en svær brennelsregning i år på grund av den vedvarende kulden.

Jeg sendte deg et brev den 5 november ifjor bl. a. angående maleriene som er hos deg. Jeg ba om fotografier av dem men har senere ingenting hørt om denne sak.

Jeg tror ikke du riktig forstår min vanskelige stilling. Jeg vil gjerne være positiv som du ber meg om og jeg mener også jeg har vært det. Jeg tror ikke det er alle som vilde greid den fryktelige påkjønning jeg har måttet holde ut etter krigen. Ikke bare den rent sjelelige påkjønning, men i mange lange år måtte jeg kjempe og utfolde all min kløkt mot myndighetene for min blotte økonomiske eksistens. Jeg måtte tilslutt gå med på en dårlig og ydmygende overenskomst, men trots alt en overenskomst som ga meg pusterom for noe tid. Og. tro meg. disse år tok mere på meg enn jeg selv forsto. Jeg vil ikke at du skal synes jeg jamrer, men det kan ikke skade nøkternt å oppgi hva jeg har å greie meg med. Det er desverre fort gjort. Jeg har en pensjon etter V. på kr. 524.- pr. mnd., altså ca. 75 dollar i måneden. Videre fikk jeg etter innbitt motstand og mange trakasserier fra myndighetenes side tilslutt en liten del av boet. ~~Husleien~~ ^{Pensjon} dekker så noenlunde husleien, brensel og telefon. Men jeg må jo også leve, og det har jeg gjort i de siste år ved å selge unda av de ting jeg fikk ut av boet, et ennerverende arbeid som ikke har bidratt til å gi meg mere styrke. Men det blir jo færre og færre av disse salgbare ting, og det er altså den eneste årsak til at jeg nu gjerne vil ha maleriene som er hos deg tilbake. I første omgang da fotografier av samtlige så jeg kan bedømme dem.

Kjære Arne, jeg er virkelig bekymret over hvorledes jeg i årene fremover skal greie å beholde mit hjem. Det er jo nesten ikke verdt å leve uten det. Hjemmet betyr

så meget for meg. Det er igrunnen det eneste jeg har igjen her i livet.

Jeg håper du forstår hvorledes situasjonen er, at det er en nødvendighet for meg, og jeg ber deg være snill å påskynde saken og sende fotografier av maleriene, så blir det letter både for deg og meg å snakke om saken etterpå. Skriv også snarest er du snill om det forslag du nevnte, jeg vil gjerne høre på det, men hvis vi ikke blir enige så må du påskynde å sende meg maleriene (sende dem til Conken)

Jeg håper du og hele familien er friske og ikke blir plaget av kulden som her.

Hjertlig hilsen til Lillebeth, Katrine og Andrej. Hvorledes har Andrej det nu. Er han ferdig med studiene?.

Beste hilsen

Oslo, 27 november 1967.

Kjære Arne !

Jeg skulde for lenge siden skrevet til deg og takket deg for de kr. 500.- du sendte meg i sommer. Jeg brukte dem til rekreasjonsopphold, da jeg igjen var syk i mange måneder.

Jeg er takknemlig for pengene men jeg må si jeg også savnet brev fra deg for å høre nærmere hvordan dere har det. Jeg håper du er frisk og at du ikke skrev til meg ikke skyldes sykdom. Jeg tenker at du blir trett av at jeg skriver til deg bare om min sykdom og triste ting ellers, men det er desverre blitt min skjebne som jeg ikke makter å forandre slik som situasjonen er. Min helbred er blitt så svekket av alt jeg har måttet gjennomgå at det er vanskelig å rette på. Her i Norge etter 22 år skrives der stadig om Vidkun og den tid, tales om i TV o.s.v. og det tar meget på mitt sinn, og i den senere tid klarer jeg ikke å sove, og når man ikke sover ordentlig i mange måneder så orker man ikke stort.

Husker du søster til Maggen Blom (Skien) Cecilia Dahl, født Blom, hun er nu 80 år men fremdeles kjekk og klar i hjernen. Hun har vært skolevenninde av Vidkun og er fremdeles meget begeistret for ham og tror på ham (Hun sier det også i den bok av Hewins jeg sendte til deg). Hun hørte at jeg var meget syk og nedfor og besøker meg av og til for å hjelpe meg og stramme meg opp. Hun fortalte en hyggelig erindring fra prestegården. Maggen ble invitert til å spise aftens der oppe hos Esther, og du Arne ble sendt ned til brekkely for å si ifra til Maggens foreldre. Da du ble spurt om vi skulde hente hende svarte du: "Ho trang ikke bli henta". Dette moret Maggens foreldre. En hyggelig erindring fra ungdommen.

Jeg vil også fortelle at en ny Hewins-bok gjør lykke i England. Ralph Hewins: "The Japanese Miracle Men", M. Secker E. Warburg, London. Boken behandler 23 industriherrer i Japan og dekker således en stor del av den japanske industri. Boken har vakt stor oppmerksomhet i England og det faktisk før den ble sendt ut fra forlaget. Times som hilste hans bok "Quisling prophet without honour" som et korrigeringsarbeid som trenges å bli utført, har før den nye bok utkom gjengitt 10 kapitler av boken noe som nesten ikke har forekommet tidligere. Flere andre aviser skrev meget anerkjennende om Hewins bok i flere land. Det er hyggelig for oss at Ralph Hewins fikk anerkjennelse nu etter at han skrev "Quisling prophet without honour", da han var voldsomt kritisert i Norge for den boken. Du forstår sikkert hvor opptatt jeg er av denne saken, men det er ikke bra for helbredden og nerverne etter så mange år.

Vær snill å skriv litt om hvorledes du har det og Lisbeth og lille Kathrine. Håper dere er friske og har det bra. Hjertlig hilsen til deg og Lisbeth.

P.S. Skal hilse fra Cecilia Dahl.

Stockholm den 18.12.1976.

Kjære fru Maria Quisling.

Da jeg kom tilbake ifra Syd-Amerika 1959 og skulle gå på gartnerskolen i Oslo oppsøkte jeg Svanhild Bjørnstad og etter hun hadde snakket med Dem, var det ~~etter~~ Deres ønske jeg skulle ringe. Jeg ringte også til Dig noen ganger. Jeg fikk store vanskeligheter. Hadde ikke vært på skolebenken på ca 20 år. Ofte oppsøkte jeg Svanhild korte stunder og det var mig til stor oppmuntring. De tenkte på at når det passet skulle jeg også komme hjem til Dig. Jeg ble mere opptatt med skolearbeidet og glemte det meste. På senere år gjorde Gunvor henvendelse til mig. Jeg har besøkt henne flere ganger, og hjulpet henne så godt jeg har maktet. Mange ganger har hun bedt mig om at jeg personlig skulle oppsøke Dig og overrekke blomster ifra henne. Selv har hun vært i Oslo bare en gang siden 1950. Alle gamle venner var borte eller flyttet. Hun fant ingen og til slutt satte hun sig ned og gråt. Hele tiden har hun slite hårdt, fått flere alvorlige organiske skader og i det heletatt har og har hatt det vanskelig. Tillfeldig vis som jeg skulle ordne noen gamle papirer for Gunvor fant jeg ditt telefonnummer og adresse. Jeg hadde glemt av at jeg engang hadde fått den og ikke utlevert den til noen. Gunvor vil at jeg skal oppsøke Dig personlig og lykkes ikke det så får det bare være.

Jo, det var nok den samme Gunvor vi tenkte på og snakket om. Og nå kan jeg tenke mig at De også for en del blander henne tilsammen med hennes mor-mor. som også hette Gunvor. Det stemmer at mor-moren hadde tre barn. Som lite barn fulgte Gunvor ofte sin mor-mor til Vidkuns foreldre. Hun savnet sin mor-mor. Nevnte ofte hvad hun hadde tenkt og fortalt, og hvor annerledes det hadde vært for oss om hun hadde levet. Første gangen Gunvor traff Dig i kirken kunne hun ikke slippe øynene av Dig- De var så vakker. Gunvor hadde en perleklar sangstemme, hadde fått undervisning hos fire säng- pedagoger og kommet langt da hennes mor ble syk. Hun måtte oppgi allt for egen del og ofre sig for hjemmet. Det ble mere sykdom og andre vanskeligheter. For hennes del er det blitt en evig ond sierkel som hun aldri har maktet å rette til det bedre. Både Gunvor og jeg har forandret oss av utseende siden De kjente oss i 1950. Jeg har letet uten å finne noen lemplige fotografier av oss to ifra denne tiden. Og det store søsterbildet jeg fikk av Gunvor vil jeg ikke miste for noen pris. Det som var mellom Gunvor og mig er vor historiske egendom som ingen kan ta ifra oss. Og vi er begge glade og takknemlige for hvad Maria nevnte og hvilke råd De gav oss, selv om det ikke gikk som vi ofret slet og håpte det skulle ende med en lykkelig løsning til slutt.